

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3217/2021
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Банковачки, адвокат из ..., против туженог „Ревност“ АД за хигијенске услове и обезбеђење из Новог Сада, чији су пуномоћници Милан Козомора, Весна Поповић и Душан Козомора, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/21 од 01.09.2021. године, у седници одржаној 21.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/21 од 01.09.2021. године у преиначујућем делу (у ставу првом изреке) и одлуци о трошковима поступка (у ставу трећем изреке).

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/21 од 01.09.2021. године у потврђујућем делу (у ставу другом изреке).

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 988/2019 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да за период од 11.07.2016. године до 30.06.2019. године исплати тужиоцу износ од 47.501,95 динара на име накнаде за неисплаћене трошкове доласка на рад и повратка са рада, са законском затезном каматом на овај износ почев од 12.07.2022. године до исплате, и износ од 3.455,72 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 11.07.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 47.501,95 динара до потраживаног износа од 120.314,99 динара са законском затезном каматом почев од 12.07.2020. године до исплате и преко досуђеног износа од 3.455,72 динара до потраживаног износа од 8.752,81 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 154.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1002/21 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев за исплату по основу накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за период од 11.07.2016. године до 30.06.2019. године у износу од 47.501,95 динара са законском затезном каматом од 12.07.2020. године до исплате, и износ од 3.455,72 динара на име обрачунате затезне камате до 11.07.2020. године, као и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 19.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца дозвољена у делу којим је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, (као и у делу одлуке о трошковима другостепеног поступка). У преосталом побијаном потврђујућем делу ревизија тужиоца није дозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, сходно члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду од 11.07.2016. године до 30.06.2019. године био у радном односу са туженим по основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време. Тужилац је обављао послове службеника обезбеђења – ватрогасца, у месту рада - ... . Уговорима о раду закљученим са туженим као и анексима истих, између осталог, било је уговорено и право тужиоца на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте. Дана 01.08.2019. године тужилац је закључио уговор о раду са туженим на неодређено време на пословима службеника обезбеђења – ватрогасца у Новом Саду.

Колективним уговором туженог од 31.07.2017. године прописано је право запосленог на накнаду трошкова доласка на рад и повратка са рада у висини цене економски најисплативије превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Тужилац је у спорном периоду обављао послове службеника обезбеђења - ватрогасца у војним објектима који су дати на коришћење фирми „Транс нафта“, а који се налазе у шуми иза ... . Место становања тужиоца је у ..., а удаљеност места становања и места рада је 35 км у једном смеру. Тужилац је у спорном периоду на рад долазио сопственим превозом - путничким возилом марке „Dacia ...“ 1.5 DCI, 2006. годиште. Да је тужилац користио јавни превоз путовао би од ... до ..., потом би преседао у градску линију од ... до ..., излазио би на последњој станици у ... и одатле би до места рада у шуми морао да пешачи 2,5 км, јер на тој релацији не постоји организовани јавни превоз, нити је тужени обезбедио превоз. Пут

којим се од последњег стајалишта у ... долази до места рада тужиоца води кроз шуму и то је реон у коме има дивљих животиња и где је кретање отежано, нарочито у зимском периоду, а како објекат на коме је тужилац радио није имао пијаћу воду, тужилац је са собом носио храну и воду. У истом објекту, поред тужиоца, радила су још два запослена која су на посао такође долазила сопственим превозом, али како су путовали из ... тужилац није могао са њима путовати. Просечна потрошња возила тужиоца је 4,8 литара на 100 км. Тужени је тужиоцу исплаћивао накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и то по 1.952,00 динара месечно у периоду од јула 2016. године до јула 2017. године, и по 6.785,00 динара месечно од септембра 2017. године до јуна 2018. године. Тужени је 17.10.2019. године на рачун тужиоца уплатио износ од 64.710,00 динара на име неисплаћеног дела трошкова превоза и износ од 18.633,35 динара на име обрачунате камате.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је постојала потреба тужиоца за коришћењем сопственог превоза у циљу благовременог и безбедног доласка на рад и одласка са рада, али није прихватио варијанту обрачуна трошкова превоза који је вештак извршио спрам утрошка горива на читавој релацији од места боравка до места рада, а према наводима тужиоца о потрошњи горива од 5,85 литара на 100 км, у којој висини је тужилац определио тужбени захтев. Према становишту првостепеног суда, тужиоцу припада накнада трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини утврђеној обрачуном утрошка горива на читавој релацији, али према потрошњи од 4,8 литара на 100 км, који обрачун је повољнији за туженог. Тако утврђени износ првостепени суд је умањио за исплате извршене од стране туженог на име накнаде трошкова превоза и досудио тужиоцу преостали износ.

Другостепени суд је становишта да правилан обрачун накнаде трошкова превоза подразумева обрачун према ценама карте у јавном саобраћају као максималном износу који је послодавац у обавези да исплати запосленом, у смислу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 80. Колективног уговора туженог, те да је тужени према тој варијанти обрачуна исплатио тужиоцу у целости накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду, из ког разлога је одбио тужбени захтев као неоснован.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...113/17) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим катом и уговором о раду и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Наведено право запослених предвиђено је и чланом 80. Колективног уговора туженог од 31.07.2017. године, којим је прописано да запослени имао право на накнаду трошкова за превоз јавним саобраћајем ради доласка на рад и повратка са рада у висини цене економски најисплативије превозне карте у јавном саобраћају ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Цитираним одредбама Закона о раду и Колективног уговора, тужиоцу је као запосленом код туженог признато право на накнаду трошкова за долазак на рад и на одлазак са рада, чији је смисао да се обезбеди присуство запосленог на раду. Међутим, према наведеним прописима накнада путних трошкова се везује за јавни превоз само у

погледу утврђивања висине те накнаде, односно максималног износа који је послодавац у обавези да накнади запосленом, без обзира коју врсту превоза запослени корист за долазак и одлазак са рада, па чак и у ситуацији ако иде пешице. Наведено право није условљено доказивањем који су стварни трошкови превоза запосленог, јер правилан обрачун накнаде трошкова подразумева обрачун према ценама карте у јавном саобраћају и то према цени појединачне карте спрам присутности на раду, а максимално до месечне претплатне карте. Како је утврђено да је према таквом обрачуну (једна од понуђених варијанти вештака) тужени у целости исплатио тужиоцу накнаду трошкова превоза, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права одбио тужиочев захтев за исплату разлике накнаде предметних трошкова за спорни период.

Са становишта правилне примене одредаба чланова 165. став 1, 153. став 2. и 154. став 1, у вези чланова 156. и 157. ЗПП, одлучено је трошковима првостепеног и другостепеног поступка.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у делу којом се побија став други изреке другостепене пресуде, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 08.07.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде којом је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу тужбеног захтева од 72.813,04 динара, не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**